

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **S. D.**
zastoupen JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. MSK 69787/2023,
sp. zn. DSH/10811/2023/Bla,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. MMFM 71762/2023, uznal žalobce vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že „dne 21. 12. 2022 kolem 15:27 hodin na ul. Staroveská v obci Krmelín u pekařství Boček držel v ruce při řízení vozidla Mercedes RZ X hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž úmyslně porušil povinnost stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení)“. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 7. 2023, č. j. MSK 69787/2023, sp. zn. DSH/10811/2023/Bla (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potvrdil jej.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí „absolutizoval“ důkaz výpovědí policistů, což v posuzovaném případě nemůže obstát, jelikož ve výpovědích policistů existují rozpory; tvrzení žalobce stály proti tvrzením policistů a pokud by žalovaný provedl navrhované důkazy, žalobcova tvrzení by se potvrdila.
3. Podle žalobce výpovědi policistů nebyly k prokázání přestupku dostačující kvůli dále popsáným skutkovým a procesním vadám řízení. Při rozhodování o přestupku nebylo možné vycházet z videozáznamu, protože se „porouchal“ kamerový systém, o této poruše policisté žalobce neinformovali, policisté k popsání přestupkového jednání použili identickou frázi, v okamžiku spáchání přestupku byla špatná viditelnost, policisté se neshodli na barvě vozidla žalobce, vozidlo bylo dvakrát přemísťováno, ve vozidle žalobce je na středovém panelu joystick a hands free je ovládáno hlasem (taktéž předcítá hlasové zprávy), videozáznamy z přenosných kamer policistů nebyly použity a žalobce ve správním řízení založil do správního spisu fotografie, které potvrzují, že z úhlu pohledu policistů nelze do vozidla žalobce vidět. Za této situace měl být proveden důkaz ohledáním, který by vyvrátil, že žalobce držel při jízdě v ruce mobilní telefon. Pokud tak správní orgány neučinily, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
4. Žalobce dále namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně uplatnil nové skutečnosti nebo důkazy, které vyvolaly potřebu nového dokazování. Správní orgán I. stupně měl proto nařídit jednání, což neučinil a návrh žalobce na provedení důkazu ohledáním bez nařízeného jednání odmítl a ve věci rovnou rozhodl.
5. Podle žalobce by ohledání (vyšetřovací pokus) prokázalo, že tvrzený přestupek nebylo možné vnímat objektivně lidským zrakem, tedy by nešlo vycházet z tvrzení policistů a správní orgány by musely dospět k závěru, že žalobce přestupek nespáchal.
6. Žalobce dále brojil proti tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval těmito námitkami: a) uniformy obou policistů byly vybaveny přenosnými kamerami, které mají mít policisté zapnuty v průběhu celé služby; tyto záznamy nebyly ve správním řízení použity, b) listinný důkaz fotografiemi prokazuje, že z úhlu pohledu policistů není (a to ani za jasné viditelnosti) do vozidla žalobce vidět.

7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že kamery ve služebních vozidlech policie se zapínají automaticky nastartováním motoru vozidla, posádka však nemá možnost ověřit, zda kamera zaznamenává obraz, a nemá možnost ani záznam přímo ve vozidle přehrát. Přehrání záznamu je možné až po jeho stažení, proto se policisté o nefunkčnosti kamery a důvodu této nefunkčnosti dozvěděli až při stahování záznamu na služebně. Z uvedených důvodů informaci o nefunkčním kamerovém systému nemohli sdělit žalobci na místě, neboť o ní v tu chvíli nevěděli.
9. Žalovaný dále uvedl, že policisté k popisu přestupkového jednání nepoužili shodnou frázi, jelikož svědek P. vypověděl, že „řidič držel v pravé ruce na úrovni volantu před tělem hovorové zařízení“, svědek P. vypověděl, že „řidič tohoto vozidla za jízdy držel v ruce v pravé ruce na úrovni volantu telefonní přístroj v jeho případě mobilní telefon“.
10. Podle žalovaného policisté v průběhu správního řízení netvrdili, že by byla viditelnost dobrá. Dle žalovaného ale z fotografií, které jsou součástí spisu vyplývá, že viditelnost i s přihlédnutím k roční a denní době a počasí dobrá byla. Z fotografií není zřejmé, že by sněžilo, na fotografiích lze vidět kapky na skle žalobcova vozidla, přes které jsou fotografie pořízeny, nikoli sněžení. Pokud skutečně sněžilo, muselo jít o sněžení tak slabé, že viditelnost zásadně nesnižovalo, když ho ani fotografie nezachytila.
11. Pokud jde o barvu vozidla žalobce, svědek P. ji popsal jako hnědou, svědek P. jako tmavou, přičemž v úředním záznamu je uvedena barva šedá (zřejmě takto je zapsána v osvědčení o registraci vozidla). Žalovaný v tom rozpor nespatřuje, neboť se jedná o barvy v rámci barevného spektra natolik blízké, že jsou snadno zaměnitelné, přičemž je známo, že barevné vnímání různých osob může být poněkud odlišné.
12. Žalovanému není zřejmé, jaký vliv na věrohodnost svědků by mělo mít přemísťování vozidel v průběhu silniční kontroly (tedy již po spáchání přestupku – nejedná se tedy o přemísťování vozidla hlídky při pozorování přestupku), které se navíc dělo na žádost žalobce, jak sám žalobce uvádí. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že vozidlo žalobce je vybaveno handsfree zařízením, nepotvrzuje ani nevylučuje, že řidič telefon držel v ruce. Podle žalovaného taktéž z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost mít zapnuty služební kamery během celé služby.
13. K fotografiím předloženým žalobcem (č. l. 24-32 správního spisu) žalovaný sdělil, že žalobce při demonstraci poměrů na místě ustavil vozidlo rovnoběžně s vozovkou, tedy jinak, než stálo služební vozidlo policie. I přesto fotografie pouze potvrzují to, co vypověděli svědci, tedy že přestupek žalobce byl z daného místa reálně pozorovatelný. Okolnost, že v okamžiku zachyceném na fotografii se okna projíždějících vozidel lesknou odrazem slunce, rovněž možnost spatření přestupku nijak nevylučuje, neboť v předmětný den a dobu bylo zataženo a současně svědci vozidlo žalobce viděli po dobu několika sekund, během kterých se úhel pozorování logicky měnil změnou vzájemné polohy vozidel, nebo také např.

prostě tím, že svědek (na rozdíl od kamery) má možnost ve zlomku sekundy zaostřit zrak či pootočit hlavu.

14. Žalovaný namítal, že navrhovaný důkaz ohledáním na místě samém by nemohl přinést žádné nové skutečnosti než ty, které jsou zřejmé z důkazů již provedených – výhledové poměry jsou z fotografií zřejmé, jsou shodné s těmi, které svědci popsali ve svých výpovědích, a odpovídají reálné možnosti vidět držení telefonu řidičem uvnitř vozidla projíždějícího kolem stanoviště hlídky. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že i za situace, kdy je o přestupku pořízen videozáznam vozidlovou kamerou, je jen zřídka kdy zřetelně zachyceno samotné přestupkové jednání uvnitř vozidla.
15. K žalobcem předloženým fotografiím se správní orgán prvního stupně vyjádřil a hodnotil je jako důkaz; proto skutečnost, že nebyly jako důkaz formálně provedeny při ústním jednání, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ani na práva žalobce, když jemu samému byl jejich obsah znám. V odvolání pak žalobce namítal, že „nebyly použity“ videozáznamy z přenosných kamer, kterými byly vybaveny uniformy policistů. Žalovaný se v odůvodnění k této dílčí námitce skutečně přímo nevyjádřil, nicméně není povinností správního orgánu reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, jestliže v rozhodnutí předestře svůj komplexní pohled na věc. Přesně to žalovaný učinil, když ze svědeckých výpovědí dovedl, že videozáznam přestupku neexistuje. Žalobce navíc staví námitku tak, jako by určitý existující důkaz nebyl proveden, avšak z výpovědí svědků, které jsou stěžejním důkazem, jednoznačně vyplývá, že videozáznam přestupku pořízen nebyl a neexistuje. Námitka jeho neprovedení je tedy poněkud mimoběžná. Za této situace je žalovaný přesvědčen, že výslovné nevypořádání této dílčí námitky není takovou vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí.
16. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že pokud v posuzované věci nefungovala nebo nebyla zapnuta policejní záznamová technika, šlo toliko o subjektivní vnímání policistů o spáchání přestupku. Žalobce manipulaci s telefonem při řízení vozidla vždy popíral, proto navrhoval provedení důkazu ohledáním. Při vyšetřovacím pokusu mělo být prokázáno, že policisté nemohli z místa, kde se jejich vozidlo nacházelo, vidět do žalobcova vozidla. Žalovaný neprovedením důkazu nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, podle kterého nelze absolutizovat závěry o věrohodnosti výpovědi policistů.
18. Žalobce doplnil, že popisem opakované manipulace s jeho vozidlem během silniční kontroly chtěl prokázat, že rovněž tuto pasáž oba policisté nepopisují zcela shodně. Rozpory ve výpovědi policistů měly správní orgány vést k tomu, aby provedly důkaz ohledáním.

V. Skutečnosti ze správního spisu významné pro posouzení věci a rozhodnutí správních orgánů

19. Dle úředního záznamu ze dne 21. 12. 2022, č. j. KRPT-298703-7/PŘ-2022-070007, dne 21. 12. 2022 v 15:27 v obci Krmelín, na ulici Staroveská, u pekařství Boček ve směru jízdy k městu Příbor projíždělo kolem služebního vozidla vozidlo Mercedes Benz V, barva šedá, jehož řidič v pravé ruce před tělem na úrovni volantu držel hovorové zařízení – telefon

tmavé barvy. Řidič se během kontroly domáhal záznamu z kamery ve služebním vozidle, což policisté odmítli.

20. Během ústního jednání, které se uskutečnilo dne 22. 3. 2023, prap. P. vypověděl, že žalobce řídil hnědé vozidlo. K dotazu žalobce vysvětlil, že „*za mě to byla barva do hněda*“, nebylo to klasické osobní vozidlo, bylo to dodávkové vozidlo pro přepravu více osob. Popsal, že řidič držel v pravé ruce na úrovni volantu před tělem hovorové zařízení. Druhý svědek, nprap. P. sdělil, že si s kolegou při silniční kontrole všimli vozidla značky Mercedes Benz tmavé barvy, jehož řidič za jízdy držel v pravé ruce na úrovni volantu telefonní přístroj, mobilní telefon. Dále sdělil, že vystoupil z vozidla a šel směrem k řidiči, který taktéž vystoupil z vozidla, následně však uvedl, že se cítí být v daném místě ohrožen ostatními vozidly, která se však pohybovala po silnici I/58, nikoli po místní pozemní komunikaci, na které zastavili. Policista názor řidiče respektoval a přemístili vozidla o dalších 30 m od křižovatky, kde se žalobce již cítil bezpečně.
21. Podáním ze dne 4. 4. 2023 navrhl žalobce k důkazu fotografie a ohledání na místě, kde se měl tvrzený přestupek stát, a to za účasti žalobce s jeho vozidlem.
22. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. MMFM 71762/2023, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 21. 12. 2022 kolem 15:27 hodin na ul. Staroveská v obci Krmelín u pekařství Boček držel v ruce při řízení vozidla Mercedes RZ X hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž úmyslně porušil povinnost stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení). Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
25. Žaloba **není** důvodná.
26. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se videozáznamu ze spáchání přestupku. Žalobce nesouhlasil mimo jiné s tím, že mu policisté videozáznam během silniční kontroly neukázali, záznam nebyl nahrán, policisté neměli zapnuty kamery na uniformách.
27. Po prostudování správního spisu krajský soud shledal, že správní orgány v posuzované věci nemohly vycházet z videozáznamu, ale toliko z výpovědi svědků a dalších důkazů. Policista nprap. P.P. při své svědecké výpovědi jasně vysvětlil, že „*videozáznam pořízen nebyl, neboť v ranních hodinách videokamera, která je nainstalována ve vozidle chtěla provést formátování karty, kdy po naformátování kamera nefungovala, což jsme se dozvěděli až při stahování videa na služebně*“. Druhý svědek, prap. P., dále sdělil, že přehrání videozáznamu ze spáchání přestupku není bezprostředně při kontrole možné. Policisté uvedli konkrétní skutečnosti, ze kterých jasně vyplývá, že se záznam stahuje až po skončení služby na policejní stanici a záznam kvůli technické chybě nebyl nahrán. Policisté tak

nemohli o nefunkčnosti kamery v průběhu silniční kontroly vědět a obrazové zdokumentování průběhu spáchání přestupku nebylo možné k důkazu provést. Z žádného právního předpisu taktéž nevyplývá, že by policisté měli povinnost mít během služby zapnuté videokamery na uniformách. Tyto kamery mohou policisté využít při své činnosti na základě svého uvážení a po řádném poučení osoby, kterou hodlají natáčet. Povinnost natáčet svou činnost se však z ničeho nepodává.

28. Veškeré námitky žalobce týkající se videozáznamů tak jsou liché, jelikož záznamy neexistovaly, a proto nemohly být provedeny k důkazu. Tato skutečnost však sama o sobě nebrání projednání přestupku a rozhodnutí o něm. V posuzované věci technickou závadu kamerového systému policisté racionálním způsobem vysvětlili, zprostředkování záznamu v průběhu silniční kontroly nebylo možné, jakékoli jednání, které by vedlo k úmyslnému znemožnění přehrání videozáznamu jako důkazu se ze správního spisu nepodává. Správní orgány při rozhodování o přestupku vycházely zejména ze svědeckých výpovědí policistů, na čemž krajský soud neshledává nic nezákonného. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022–24, obtížně zachytitelné přestupky často nejsou nijak zdokumentovány (např. fotografií či videozáznamem), přičemž dostatečný důkaz o jejich spáchání zpravidla představuje věrohodné svědectví policistů (např. rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, bod 8, rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 As 400/2017–25, body 16–17). Námitky týkající se videozáznamu tak neshledal krajský soud důvodnými.
29. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že správní orgány nebyly oprávněny vycházet toliko z výpovědi policistů.
30. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval přestupkem spočívajícím v tom, že řidič při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 27, bod 12). Jak bylo uvedeno shora, často bývá jediným důkazem o spáchání přestupku výpověď policistů.
31. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy je přestupkové jednání prokazováno toliko výpovědí zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
32. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015–42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“* Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41).

Pokud však správní orgány považovaly za rozhodující důkaz výpověď policistů, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nedostatků nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 83/2010 -63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 - 34, bod 16).

33. V rozhodované věci se správní orgány policisty v souladu se shora uvedenou judikaturou správních soudů vyslechly. Následně se musely vypořádat s tím, že proti sobě stojí dvě protichůdné verze skutkového děje vyplývající ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a žalobce. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlédnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25).
34. V rozhodované věci tak měly správní orgány povinnost se řádně zabývat věrohodností výpovědi policistů a vysvětlit, zda žalobcem namítaná pochybení měla na věrohodnost jejich výpovědi vliv. Správní orgán I. stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Žalobce v průběhu správního řízení upozorňoval na rozpory ve výpovědích policistů, konkrétně namítal, že se neshodli na barvě jeho vozidla a že popis držení mobilního telefonu je absolutně identický. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve správních rozhodnutích, taktéž nijak nerozporoval místo, kde se nacházela hlídka policie a ze kterého

došlo k pozorování přestupku. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že odchylky, co se týče barvy vozidla, lze pochopit, jelikož si nelze pamatovat přestupky do každého detailu. S touto úvahou se krajský soud ztotožňuje a doplňuje, že policista P. popsal vozidlo jako vozidlo tmavé barvy, policista P. popsal barvu do hněda a doplnil, že se nejednalo o klasické osobní vozidlo, ale o dodávkové vozidlo pro přepravu více osob. Vzhledem k tomu, že svědek P. konkretizoval popis vozidla a s ohledem na to, že jednotlivé odstíny tmavé barvy karoserií vozidel mohou být jednotlivými osobami vnímány odlišně (a nešlo o zásadní nesoulad ve smyslu červená a černá barva), dle krajského soudu nelze shledat, že by se jednalo o zásadní rozpor, který by měl zpochybňovat věrohodnost výpovědi svědků. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné odchylky stran barvy karoserie pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu.

35. Na rozdíl od žalobce má dále krajský soud za to, že identický popis způsobu držení mobilního telefonu je pro věrohodnost výpovědi svědků důležitá, jelikož se jedná o zcela zásadní skutečnost pro rozhodnutí o přestupku. Nadto lze upozornit, že popis držení mobilního telefonu je ve výpovědích svědků sice obsahově shodný, ale slovně se neshoduje („řidič držel v pravé ruce na úrovni volantu před tělem hovorové zařízení“, „řidič tohoto vozidla za jízdy držel v pravé ruce na úrovni volantu telefonní přístroj, v jeho případě mobilní telefon“). Nelze tak ani náznakem přisvědčit žalobci, že by obdobný popis držení mobilního telefonu vytvářel domněnku o snaze policistů změnit skutkové okolnosti přestupku.
36. Krajský soud se také neztotožňuje s argumentací žalobce ohledně přemísťování vozidla během silniční kontroly; nemá za to, že by tato skutečnost měla jakýkoli vliv na věrohodnost výpovědi svědků. Prap. P. popisoval toliko skutečnosti rozhodné pro posouzení přestupkového jednání, jeho výpověď byla více strohá ohledně detailů průběhu kontroly. Přemísťování vozidla ve své výpovědi nezmiňoval. Nprap. P. popsal, že se žalobce cítil po vystoupení z vozidla ohrožen, proto policista jeho názor respektoval a došlo k přemístění vozidla na jiné, méně frekventované místo. Žalobce uvedl, že policisté „opakované manipulace s jeho vozidlem mimo frekventovanou komunikaci po prvotním zastavení“ nepopisují zcela shodně. Jak krajský soud uvedl shora, jeden ze svědků tento detail silniční kontroly nepopisoval vůbec, druhý vysvětlil, že ke změně místa došlo na základě žádosti žalobce (což žalobce ve správním řízení a ani před soudem nevyvrátil). Krajskému soudu za dané situace není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že došlo k rozporu ve výpovědích svědků či že mělo jít o indicii vedoucí ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi svědků.
37. I přes přesvědčení žalobce krajský soud ve výpovědích policistů neshledal žádné podstatné odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je nad veškerou pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce a pozici, ve které měl být tento žalobcem držen. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno.
38. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty

zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal tak, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.

39. V posuzovaném případě krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů až na nepřesné určení barvy vozidla neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Krajský soud námitky týkající se nevěrohodnosti policistů a toho, že správní orgány vycházely pouze z jejich výpovědi, neshledal důvodnými.
40. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že správní orgány neprovedly navrhovaný důkaz – ohledání a že pochybily při zjišťování skutkového stavu.
41. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
42. Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
43. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „*skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011 - 68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest

soudní – lze uložit, jen pokud je nade vši pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).

44. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
45. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 - 23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 - 34).
46. Krajský soud nemá pochybnosti, že policisté mohli vidět, že žalobce drží za jízdy v ruce telefon. Jak vypověděli (a jejich polohu nezpochybňuje ani žalobce), stáli kolmo k vozovce ve vzdálenosti cca 10 metrů. Odtud mohli komfortně sledovat projíždějící vozidla a interiér vozů včetně chování řidičů při jízdě. Bylo zhruba 15:30 hodin odpoledne, tedy ještě před 16 hodinou, kdy se obvykle postupně začíná v zimním období stmívat. Drobné kapky na sklu nevypovídají o tom, že by se mělo jednat o silný déšť nebo sněžení, zásadním způsobem zhoršující viditelnost. Dle krajského soudu viditelnosti tedy nic nebránilo, a ani fotografie předložené žalobcem nesvědčí o opaku.
47. Namítá-li žalobce neprovedení dalších důkazů, konkrétně ohledáním na místě samém, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a fotografie, které jsou součástí správního spisu, dokládají povětrnostní podmínky i výhledové poměry policistů, nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným.
48. Neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) totiž ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Správní orgány vysvětlily, že policisté (na rozdíl od osoby na fotografiích předložených žalobcem ve správním řízení) pozorovali činnost řidičů z vozidla typu transportér, tudíž při pozorování byli v mírně vyvýšené poloze oproti běžnému osobnímu automobilu. Dále se služebním vozidlem parkovali na vyvýšeném místě nad komunikací. Taktéž na rozdíl od těchto fotografií stálo vozidlo policistů v jiném úhlu (kolmo k ose silnice I/58), což umožňovalo lepší viditelnost. Na základě uvedených

okolností se tak důkazní návrh rekonstrukcí (ohledáním) jeví krajskému soudu s ohledem na komplex již provedených důkazů zcela nadbytečným.

49. Námitky žalobce, že má ve voze joystick a handsfree, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilu v ruce za jízdy. Dle krajského soudu řidič sice může mít v autě handsfree vybavení, to ale nevylučuje, že by nemohl za jízdy držet mobilní telefon v ruce. V současné době neslouží mobilní telefony toliko ke zprostředkování telefonického hovoru, ale může se jejich prostřednictvím psát zprávy či e-maily, hrát hry, prohlížet fotografie či dokumenty nebo využívat některé off-line služby. Za této situace pouhá existence technického zařízení ve vozidle žalobce tak nemůže mít na posouzení přestupku vliv.
50. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady in dubio pro reo, která se uplatní v případech, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.
51. Žalobce dále argumentoval rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. K tomu krajský soud uvádí, že závěry v nálezů Ústavního soudu lze vztáhnout i na posuzovanou věc. Ústavní soud mimo jiné vysvětlil, že „v situaci *‘tvrzení proti tvrzení’* jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu *presumpce neviny*. Mimo jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opomenout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi, stojící proti výpovědi obviněného, představují jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip *presumpce neviny* i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě *křivé výpovědi*“. V nyní posuzované věci se z ničeho nepodává, že by policisté měli na výsledku řízení kromě plnění své služební povinnosti, jakýkoli soukromý zájem. Jejich jednání nebylo ovlivněno s řízením nesouvisejícími skutečnostmi (jak tomu bylo ve věci vedené u Ústavního soudu, kdy na svědky podal stěžovatel trestní oznámení a stěžoval si na jejich postup), taktéž nebylo šikanózní či projevovalo nestandardní aspekty. Správní orgány se svědeckými výpověďmi podrobně zabývaly, zkoumaly jejich věrohodnost; úvaha správních orgánů je přezkoumatelná a racionální.
52. Žalobce dále brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně neprovedl ústní jednání. Pokud tato argumentace směřovala na neprovedení ohledání, je třeba zopakovat, že správní orgán není povinen provést každý navržený důkaz, důvody však musí vysvětlit, což správní orgán

I. stupně učinil na str. 4 odst. 4 svého rozhodnutí. Pokud správní orgán neprovedl ústní jednání, jelikož neshledal potřebu provést důkaz a tento postup v rozhodnutí vysvětlil, nelze mu ničeho vytknout.

53. Co se týče fotografií, které žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně a žalovanému, krajský soud shledal, že správní orgány nepostupovaly správně. Správní orgány považovaly fotografie za důkazy, jelikož ve svých rozhodnutích těmito důkazy argumentovaly a zabývaly se jimi. Jak již vyslovil např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 12. 2018, č. j. 33 A 22/2017 - 43, „*dokazování fotografií je třeba považovat za dokazování listinou v širším slova smyslu, a to i tehdy, má-li fotografie pouze elektronickou podobu. Některé fotografie mohou mít sice k charakteru klasické listiny blíže a některé zase mohou být považovány za jiný důkazní prostředek. Ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu fotografii jako důkazní prostředek totiž explicitně neuvádí, nicméně platí, že z hlediska povahy fotografie je tento důkazní prostředek nejblíže právě listině. Listinou lze ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu za přítomnosti účastníků či veřejnosti dokazovat vícero způsoby, a to buď přečtením jejího obsahu, anebo také její konstatací (resp. stručným označením a shrnutím jejího obsahu). Potřeba podrobného či méně podrobného sdělování celého obsahu listiny vyplývá vždy z individuálních okolností každého případu. V případě fotografie nepochybně spočívá podrobné seznámení s důkazem v jejím shlednutí, anebo alespoň v jejím zpřístupnění účastníku řízení při jednání*“. V nyní posuzované věci správní orgány neprovedly ústní jednání ani nepostupovaly podle § 53 odst. 6 správního řádu, tedy nečinily záznam do spisu či protokol o provedení důkazu. S ohledem na to, že se jednalo o důkaz, který předložil sám žalobce, je jasné, že byl s tímto důkazem seznámen. Nedodržení uvedeného procesního pravidla tak sice lze považovat za vadu řízení, ale jedná se o takovou vadu, o které nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad správních rozhodnutí s právními předpisy, případně na jejich správnost, proto k ní krajský soud nepřihlížel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, a Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2021, č. j. 57 A 112/2010 - 45). Žalobce pouze tvrdil, že dokazování fotografiemi neproběhlo procesně správně, nicméně netvrdil, jaký konkrétní zásah do jeho práv by mělo toto tvrzené pochybení způsobit. Skutečnost, že správní orgány z předložených fotografií učinily jiné závěry než žalobce, nemá s procesním pochybením jakoukoli souvislost a týká se toliko hodnocení důkazů.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31. ledna 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně